

Jaroslav Mašek

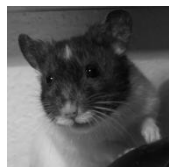

Bob

SMILE 2

ČILI ŽIVOT KŘEČKA
V DOSPĚLOSTI

Jaroslav Mašek

Bob

SMILE 2

ČILI ŽIVOT KŘEČKA

V DOSPĚLOSTI

(CC) 2013 by Jaroslav Mašek. Some rights reserved.

Jacket by Jaroslav Mašek

bobsmile.posterous.com

Tato kniha podléhá licenci Creative Commons.

Věnováno dětem

„Řekni mi, jak zemřel.“ – „Ne, povím ti, jak žil.“

Poslední samuraj, John Logan

Obsah

Po delší době opět na hřišti	9
Zpátky do přepravky ani za nic	10
O zvědavosti a hovění si v novém hamaku.....	12
Přestavění nábytku	13
Nejspokojenější křeček pod sluncem	15
O chrápání	16
Snění	17
Když se probouzím.....	18
Křeček je obrazem svého pána	19
Kde může být?	20
Než se váha změní v nadváhu.....	22
Úvaha o účasti na výstavě	23
Zimní únava	25
Moje Vánoce.....	26
Dárčky od Ježíška	27
Zdravotní karta	28
Procházky po bytě	30
Poprvé pod širákem.....	31
Přetahovaná o suchar	32
Doma svým pánem	33
Neznámý květ	34
Když má křeček svůj den.....	35
Krásný život.....	36
Letní čas	37
Pelíšek v záchodě.....	38
Znamení z hamáčku	39

Na televizi	40
Můj den po roce a čtvrt	41
Kdo z koho	43
V rukávu.....	45
Operace	46
Spáči.....	47
Drápek	48
Stáří.....	49
700. den.....	50
Pomoc v pravý čas	51
Poslední přání	52
BONUSY	54
Váha.....	55
Jídelníček	57

31. 7. 2011

Po delší době opět na hřišti

V sobotu jsem byl znovu po delší době na hřišti. Celé jsem ho oběhl a našel tu bungalov, přepravku, kolotoč a také misku s jídlem. Těsně předtím mi ještě dal můj pán kousek okurky a ta teď ležela poblíž bungalovu, kde jsem ji nechal a šel do kolotoče.

Po chvíli jsem zaslechl zvláštní zvuky, zastavil se a poslouchal, poté vyběhl z kolotoče, skrčil se za přepravkou a zůstal tam nehybně ležet a čekal, co se bude dít. Čím déle jsem tam ležel, tím větší strach se mě zmocňoval. Zvuky se pořád opakovaly v menších či větších intervalech a to mi na klidu moc nepřidalo. Pak jsem uslyšel klidný hlas mého pána, jak ke mně mluví a říká mi, abych se nebál. Tomu se to řekne. Být na mém místě, taky by tu možná teď takhle ležel, pomyslel jsem si a ani se nepohnul. Můj pán ale v mluvení nepřestával. Vysvětlil mi, co je to za zvuky, ale když viděl, že mě to moc nepřesvědčilo, vzal mě k sobě, hladil a neustále tichounce a laskavě mluvil, dokud jsem se úplně neuklidnil a nezačal dovádět na jeho rukách a opět hledat svůj kolotoč. A tak mě vrátil zpátky na hřiště, kde jsem ho hned našel. Potom jsem se několikrát proběhl kolem bungalovu a přepravky a tím ten se toho předchozího strachu definitivně zbavil.

21. 8. 2011

Zpátky do přepravky ani za nic

Když mi můj pán čistí box, trávím většinu času zavřený v přepravce. Protože čištění provádí pravidelně každý desátý den, už jsem si na to celkem zvykl a tak to tam těch pár minut vydržím. Nic jiného mně ani nezbyvá.

Jako malý jsem vždycky usilovně hrabal v pilinách a hledal, kudy se dostanu ven. Byl jsem od nich potom vždycky celý zaprášený, jako kdybych pracoval někde na pile. Později, když už jsem dosáhl na strop přepravky, snažil jsem se zase otevřít plastová dvířka, která tam jsou. Neustále jsem do nich bouchal a pokoušel se je odtlačit, ale ona nepovolila. Teď už jsem přece jen klidnější. I když musím v té malé přepravce zůstat zavřený delší dobu, nedělám z toho vědu. Neříkám, že se nesnažím dostat ven výše popsanými metodami, ale už ne tak urputně, jako kdysi. Dokážu dokonce i v klidu sedět a pochutnávat si na kousku něčeho dobrého, co najdu v podestýlce, nebo prostě jen tak sedím a provádím vlastní důkladné čištění. Podle zvuku z dálky už poznám, jak je můj pán s mým boxem daleko a kdy se objeví, aby mě vysvobodil.

Minule mě pustil o trochu dřív a nechal ještě chvíli běhat po hřišti, než zkompletuje celý box a dá všechno zpátky. Vyskočil jsem z přepravky a rozhodl se, že nezůstanu už ani na hřišti. Moje úmysly byly ovšem okamžitě odhaleny. Objevil se můj pán a já se zaradoval, že jdu konečně domů, kde mám svůj milovaný kolotoč. Když jsem ale zjistil, že jsem napůl zpátky v přepravce, zmobilizoval jsem všechny své síly a začal se soukat rychle ven, dokud byl ještě čas.

Můj pán viděl, že do přepravky mě už za žádnou cenu nedostane a tak mě nechal na hřišti a spěchal dokončit to čištění. Ještě několikrát jsem se pokusil o útěk, než jsem se nakonec ocitl zpátky doma. Jako vždycky po čištění to tam opět všechno krásně vonělo novotou.

28. 8. 2011

O zvědavosti a hovění si v novém hamaku

Když jsem byl malý a trávil čas mimo svůj domeček, bylo to pouze v kolotoči anebo za ním. Jen občas se stalo, že jsem si zaběhl na druhou stranu boxu, ale to už muselo být. Kolem mého dospívání se to však změnilo. Čím dál méně času teď trávím za kolotočem a nejraději před ním, vedle svého domečku, a to nejen, abych si tu odpočinul po namáhavém běhu, ale i proto, abych se tady očistil, dal si dvacet nebo jen tak seděl a poslouchal. Stačí, abych uslyšel nějaký nový zvuk, a hned vyskočím na domeček a nastražím uši.

Před dvěma týdny mi můj pán navíc přidělal nad domeček malý hamáček a tak, když mám dlouhou chvíli, vyšplhám do něj a chvíli si v něm hovím nebo se z něj snažím natáhnout, abych byl co nejbliž dění venku.

Jak jsem postupně rostl, rostla i moje zvědavost. Všechno mě dnes zajímá mnohem víc než dřív a nic mě nesmí uniknout. Moment... Co to teď bylo? Jdu to hned zjistit.

4. 9. 2011

Přestavění nábytku

O nás křečcích se říká, že máme rádi stereotyp. To je pořád: budete-li se svým malým kamarádem (tím myslí nás) zabývat pravidelně a ve stejnou dobu, rychleji k vám získá důvěru. No, neříkám, že to tak není, přesto, i my křečci máme občas rádi nějakou tu změnu. Tak například já. Půl roku jsem byl spokojený s tím, jak mi můj pán vždycky po čistění mého boxu rozestaví všechny věci – domeček, kolotoč, misku s krmivem. Až do včerejšího dne. Nevím, jak to přišlo, ale najednou mě napadlo, že bych měl "přestavět svůj nábytek", tedy uspořádat si domeček a kolotoč a vůbec všechno po svém. Jsem přece už dospělý a je to moje věc, jak si to u sebe doma zařídím, no ne?

A tak jsem začal hrabat v čerstvé podestýlce, podhrabal jsem domeček, nadzvedl ho a začal postupně posouvat. Výsledek ale nebyl na poprvé moc slavný. Při podhrabávání domečku jsem to totiž trochu přehnal a podhrabal současně také kolotoč, který se převrátil na domeček. Najednou to u mě vypadalo, jak po výbuchu bomby. Mého pána to asi probudilo, a když uviděl tu spoušť, dal mě na chvíli do přepravky a vše vrátil do původního stavu.

Po návratu jsem se pustil znovu do díla. Nedopadlo to ani tentokrát o moc lépe. A už jsem byl zase v přepravce. A tak jsem si řekl, že teď musím hrabání předem trochu víc rozmyslet. Do přepravky se mi už zpátky nechtělo. Napotřetí se mi to konečně podařilo. Nechal jsem kolotoč na svém místě, jen jsem nadzvedl domeček a otočil ho o sto padesát stupňů doleva, vchodem obráceným do jednoho rohu. Když jsem skončil a rozhlídl se, musel

jsem uznat, že to nevypadalo tak špatně. Ale už byl zase den a já byl po tom všem tak unavený, že jsem se stěží doplazil do domečku a okamžitě usnul.

11. 9. 2011

Nejspokojenější křeček pod sluncem

Domeček, který jsem minule tak pracně a až napotřetí obrátil vchodem na západ, jsem tak našel i po posledním úklidu. Jsem rád, že mě můj pán respektuje a nebere jen jako nějakého hloupého hlodavce, kterému nezáleží na tom, kde co v kleci má, hlavně, že to tam má.

Když jsem ještě bydlel s mými sourozenci, vzpomínám si, jak jsme se několikrát bavili o tom, jak moc bychom si přáli, aby naši noví majitelé respektovali všechna naše přání. Jako malý jsem také vyslechl několik příběhů o křečcích, jejichž majitelé jim pořád měnili uspořádání v jejich klecích a působili jim tím stres, aniž si to vůbec uvědomovali. O to víc jsem rád, když vždycky po návratu domů najdu vše na svém místě, jak jsem na to zvyklý. Tu a tam taky objevím něco nového, co mi udělá velkou radost - ruličky, klacíčky, zahrabané dobrůtky a další drobnosti, ale to hlavní - domeček, kolotoč, misku s jídlem a napáječku najdu vždycky na stejném místě. A to jsem pak ten nejšťastnější a nejspokojenější křeček pod sluncem.

18. 9. 2011

O chrápání

Nedávno jsem se od svého pána dozvěděl, že prý chrápu. Nemohl jsem tomu uvěřit. Několikrát jsem oběhl kolotoč. Copak to někdo někdy slyšel, že bychom my křečci chrápali? Když jsem se konečně zastavil, dověděl jsem se o svém chrápání víc.

Poprvé ho můj pán slyšel před několika týdny. Šlo prý o podobné zvuky, jako když chrápe člověk, ale ve slabším vydání. Takové, jak to můj pán nazval, křeččí chrupkání. Objevuje se jen občas a většinou navečer. To obvykle mívám nejtvrdší spánek.

No tak asi to bude pravda. Naštěstí bydlím sám a nikoho tím chrápáním neobtěžuju.

A můj pán? Ten to bere s úsměvem, jako naprosto přirozenou věc. Jak mi řekl, kdo ví, jaké ve spánku vydává zvuky on. Jednou mu to budu muset povědět.

25. 9. 2011

Snění

Byla to jedna z těch ospalých nocí, kdy se mi nechtělo běhat v kolotoči, ani kolem něj, a tak jsem trávil většinu času sezením za domečkem nebo jsem si vylezl do svého hamaku a tam podřimoval. Občas jsem zaslechl, jak na mě můj pán mluví, ale moc jsem nevnímal, co mi říká. Stačilo mi, že slyším jeho hlas. To pak vím, že nemusím být ve střehu a dávat pozor, jestli mi nehrozí nějaké nebezpečí. To je vám taková úleva. Můžete se klidně hodiny čistit nebo jen tak povalovat a nerušeně snít. A to je činnost, které se my křečci oddáváme snad vůbec nejraději.

2. 10. 2011

Když se probouzím

Od druhého dne, kdy jsem přišel ke svému pánovi, spím v dřevěném domečku s vyklenutou střechou. (První den jsem ještě spal v kolotoči, protože do domečku jsem se bál.) Přestože do něj není vidět, a to ani předním vchodem, který mám pokaždé pečlivě zaházený senem, můj pán vždy přesně ví, kdy jsem zrovna vzhůru, a kdy spím. Ne, nemám teď na mysli to chrupkání, o kterém jsem vám předminule vyprávěl, ani nejde o nějaký zvláštní druh telepatie. Jde o vlastnost, o které každý křeček bezpečně ví už od svého narození a která není něčím, čím by se chtěl zrovna chlubit.

Jde o pach, který křečci vydávají, když se probouzejí a který je může v přírodě snadno prozradit a tím také ohrozit na životě. Některá zvířata tento pach dokážou ucítit i na několik kilometrů, ale že ho dokáže rozeznat i člověk, to jsem netušil, dokud mi to můj pán neřekl. Také mi prozradil, že ho necítil hned, ale až po několika měsících. Probouzecí pach je totiž velmi slabý a cizí člověk o něm neví. Dokáže ho vnímat pouze ten, kdo žije s křečkem delší dobu.

9. 10. 2011

Křeček je obrazem svého pána

Příběhy o zvířatech a jejich vztahu k člověku jsou témata, o kterých se mluví i mezi křečky.

V době, kdy jsme ještě bydleli všichni sourozenci pohromadě, toto téma vždycky někdo nadhodil a pak se o něm dlouho diskutovalo. Vzpomínám si, že jsme se takhle jednou bavili o vztahu člověka a psa, konkrétně o tom, jak jsou psi obrazem svých pánů.

Už si nepamatuji, kdo s tím tenkrát přišel. Pes prý dokáže velmi přesně odpozorovat chování svého pána a pak jej okamžitě začne napodobovat. Například, když si pán lehne na postel, přijde pes za ním a lehne si k posteli nebo dokonce přímo na ni, a pak tam leží tak dlouho, dokud jeho pán nevstane. A jakmile ho vidí vstávat, vstane okamžitě taky a začne ho pozorně sledovat, co udělá.

Když si teď hovím ve svém hamáčku, do kterého jsem si před chvílí vylezl poté, co si můj pán lehl na pohovku, napadá mě, že u nás křečků je to vlastně velmi podobné. Jak se můj pán na té pohovce jen trochu zavrtí nebo dokonce vstane, seběhnu hned dolů a jdu zjistit, co se to děje a kam se můj pán chystá. Ale když vidím, že se jen obrátil na druhý bok, zase se vrátím zpátky do hamáčku a spokojeně tam dál podřimuju. Jak to tak vypadá, nejen pes, ale i křeček je obrazem svého pána.

30. 10. 2011

Kde může být?

Celý minulý týden nebyl můj pán doma. První večer jsem tomu ještě nepřikládal žádnou váhu, ale když se neukázal tři noci po sobě, začalo mi to být podezřelé. Kde jen může být? Až teď jsem si uvědomil, že tu něco od začátku nehraje. Ten poslední večer, když jsem ho naposledy očuchával, jsem od něj dostal úplně vrchovatou misku krmení a kromě toho ještě spoustu dobrůtek, což bylo dosti neobvyklé. Můj pán mi nikdy nedává plnou misku a dobrůtky od něj dostávám jen v malých dávkách. Jak často říká, nechce, aby ze mě byl křeček pro Sumó. A navíc mi ještě následující ráno do misky přisypal další krmivo. Po třech dnech mi tak pořád ještě zůstávala asi třetina misky a kromě toho jsem měl navíc trochu zásob v domečku, takže o jídlo jsem se bát nemusel. Napáječka byla taky stále skoro plná a zbylou vodu bych nevypil ani za dva měsíce.

Začalo se mi ale moc stýskat po mém pánovi a ve dne se mi zdály hrozné sny, že už ho možná nikdy neuvidím. Báł jsem se, že se mu něco stalo. Noci jsem převážně trávil v hamáčku a běhal v kolotoči až, když už ten smutek nebyl k vydržení. Při tom běhání jsem aspoň přišel na jiné myšlenky.

Čtvrtý den se však stalo něco zvláštního. Najednou jsem ucítil nový pach, který patřil nějakému cizímu člověku. Měl jsem pocit, jako bych ho už někdy cítil. Vzpomněl jsem si, že asi před týdnem jsem s tím pachem cítil a slyšel i svého pána a tak jsem se tolik nebál. A víte, co se stalo? Ten člověk mi dal do misky můj milovaný jogurt. Přemýšlel jsem, jestli to není past, můj pán nikde na blízku nebyl, a tak jsem počkal, až bude čistý vzduch a pak jsem se šel na

ten jogurt podívat z blízka. Ten vám byl tak dobrý! Dostal jsem také čerstvou vodu a nové krmivo a najednou mě napadlo, že tohle všechno musel nějak zařídit můj pán.

Jogurt jsem pak dostal znovu za dva dny a pak ještě jednou. Noci jsem povětšinou trávil v hamáčku a přál si jen, aby se můj pán už příští den vrátil.

Osmý den dopoledne mě probudil známý zvuk klíče v zámku dveří a já hned vědět, že to je můj pán! Byl jsem hrozně šťastný, že je konečně doma. Večer jsem ho pak běžel přivítat. Na nic jsem nečekal, vyskočil na domeček, kde už na mě čekal. To vám bylo pusinek a mazlení. Vůbec se mi nechtělo zpátky do boxu.

6. 11. 2011

Než se váha změní v nadváhu

V týdnu, kdy nebyl můj pán doma, jsem znovu přibral. Za poslední měsíc celkem o čtyři gramy. Možná si řeknete, co jsou to čtyři gramy, ale u nás křečků to není zase tak málo. Zatím nejde o nic závažného, i vzhledem k tomu, jak jsem veliký, se zcela jistě nedá mluvit o nadváze nebo dokonce o obezitě. Ale nesmí se to zanedbat. My křečci sníme, na co přijdeme, a tak držení diety nám moc nejde. Proto potřebujeme, aby na to dohlédli ti, co se o nás starají. Abychom nedostávali sladká a především tučná jídla, měli dostatek ovoce (samozřejmě s nízkým obsahem cukrů) a také dostatek zeleniny. A k tomu všemu ještě dostatek pohybu.

Tak například já, poté, co můj pán zjistil, že moje váha pořád stoupá a nechce se zastavit, mi začal upravovat jídelníček. Dostávám pořád to stejné, ale v menších dávkách - polovinu jogurtu než doposud, poloviční dávky ovoce i zeleniny a omezili jsme veškeré pamlsky. Například piškot už jsem neviděl, ani nepamatuju. Úspěch zatím ale moc vidět není, váha se sice zastavila na 132 gramech, ale jak jsem se dozvěděl, můj pán se ji snaží držet maximálně na 130 gramech. Přesto mi včera dal půlku banánku, pamlsku, co mi tak chutná. No, asi se mu mě zželelo, když viděl, jak se na tu jeho dietu tvářím. Ale chápu to a nedivím se mu, že nechce, abych byl obézní. To nakonec nechci ani já sám.

13. 11. 2011

Úvaha o účasti na výstavě

"Bobe, nechceš se zúčastnit soutěže krásy?" zeptal se mě jednou v noci můj pán. Nejprve jsem si myslel, že mluví ze spaní a tak jsem na to nereagoval. On však pokračoval. "Co tomu říkáš?"

Muselo se mu asi něco stát, teď už bylo zřejmé, že ze spaní nemluví.

"Jak jsi na to přišel?" chtěl jsem vědět.

"Já na to nepřišel, na to přišla Markéta."

Nepřestával jsem žasnout. "A jak na to přišla ona?"

"Prý máš velkou pravděpodobnost se umístit hodně vysoko, když tvoji sourozenci jsou tak úspěšní. Tvá nevlastní sestra tu soutěž nedávno vyhrála."

A to mi říká jen tak. Vůbec jsem nevěděl, jaké máme v rodině celebrity.

"Dokonce by ses na to nemusel ani nijak extra připravovat. Žádné vystoupení by se po tobě nechtělo. Nemusel bys ani žonglovat s míčky, ani chodit po předních tlapkách nebo probíhat mezi mýma nohama. Stačilo by tam jen dojet a ukázat své vypracované tělo porotě."

Ještě že tak. S míčky už jsem nežongloval ani nepamatuju a probíhání mezi nohama je disciplína pro psy a ne pro křečky. "A je ta soutěž v noci?" zajímalo mě. "Víš přece, že v nejlepší kondici bývám až kolem půlnoci."

"No, je to dopoledne a vyjet bychom museli brzy ráno, protože je to v Praze."

To mě moc nepotěšilo. Brzy ráno mívám hlubokou půlnoc.

"Myslíš, že bych to měl zkusit?" zajímalo mě, co si o tom celém můj pán myslí.

"Nevím, možná bys měl. Za zkoušku nic nedáš. Možná bychom ti na té výstavě mohli vybrat kamarádku a vzít si ji k nám domů."

Teda! Ten přesně ví, co na mě platí.

"A kdy že je ta soutěž?"

"Pátého května, příští rok."

"Až za půl roku?" Najednou mi bylo líto, že je to tak daleko. V květnu, to mi bude už víc jak patnáct měsíců a to už budu asi trochu starej na podobné soutěže. Když ale budu v dobré kondici, možná bych nějakou šanci mít mohl.

2. 12. 2011

Zimní únava

V posledních týdnech na mě dolehla jakási únava. Vycházím z domečku čím dál později, často až k půlnoci a vracím se do něj kolem třetí hodiny ranní. Někdy i dřív. A během té krátké doby, co jsem venku, neběhám tolik v kolotoči jako dřív, ale raději si lehnu do hamáčku a poslouchám, co se děje kolem. Během dne pak vycházím ven opravdu jen velmi zřídka. To, když ucítím, že mi můj pán přinesl něco dobrého, nebo když se jdu vyčurat nebo napít.

Možná, že ta únava souvisí s přicházející zimou. Ten zimní vzduch, který čas od času nepatrně pronikne i do mého boxu, je vám tak svěží. Párkrát se ho nadechnete a hned máte pocit, jako byste uběhli nejmíň kilometr.

Můj pán si o mě samozřejmě dělá starosti. Pořád mě prohlíží a prohmatává, jestli neobjeví nějaké příznaky nemoci, ale snažím se mu naznačit, že o nic vážného nejde, i když se mi to moc nedaří. Jsem zkrátka jen trochu víc unavený. Možná, že až tenhle zimní čas přejde a přijde jaro, vrátí se mi také moje ztracená energie a vše zase bude jako dřív.

23. 12. 2011

Moje Vánoce

O Vánocích jsem vždycky slýchával jen z vyprávění. Krátce po mém narození, někdy v polovině února se o nich u nás doma párkrát mluvilo. Představoval jsem si, jak asi vypadá vánoční stromeček a vždycky jsem si přál, abych ho jednou spatřil. A věřte tomu nebo ne, včera se mi to vyplnilo. To, když mě můj pán vzal do obývacího pokoje, kam normálně nechodím, a stromeček mi ukázal. Ten vám byl tak krásný. Tolik barevných světýlek jsem v životě neviděl.

Z těch vyprávění také vím, že se na Štědrý večer objeví pod stromečkem dárky od Ježíška. Třeba donese také něco mně. Byl jsem přece celý rok hodný. Ježíšek si toho určitě musel všimnout. Doufám, že si toho všiml.

28. 12. 2011

Dářečky od Ježíška

Pod stromečkem opravdu Ježíšek nechal něco i pro mě. A hned tři dářečky! No, určitě chcete vědět, co jsem dostal. Tak tedy:

První dářeček byl malý, lehký a kulatý. Můj pán mi ho pomohl rozbalit, protože mi to moc nešlo. Z vánočního papíru na mě vykoul jakýsi žlutý, plastový balónek. Očuchal jsem ho a zjistil, že je v něm malý otvor. Vůbec jsem nevěděl, k čemu slouží. Když ho dal můj pán po chvíli přede mne, balónek už voněl úplně jinak, než před chvílí. Nová vůně se linula z toho otvoru a já hned poznal, že je uvnitř můj oblíbený banánový pamlsek. Jak se k němu ale dostanu?

Druhý dářeček byl naopak velký, hranatý a těžký. Sám bych ho stěží unesl. Tak jsem poprosil pána, aby ho taky rozbalil. Byla v něm jakási papírová krabice a v ní, nebudete tomu věřit, bylo celkem čtrnáct pamlskových tyčinek k ohlodávání - ovocné, ořechové a zeleninové.

Poslední dářeček mi byl podle zvuku nějaký povědomý. Kde já ho jen slyšel? Připomínalo to zvuk kovové kuličky z mé napáječky. A skutečně! Dostal jsem novou napáječku! Ježíšek si musel všimnout, jakou neplechu mi občas dělá ta stará, a tak mi přinesl novou.

Pobíhal jsem pak kolem svých dářečků a měl z nich ohromnou radost. Nemohl jsem se dočkat, jak vyzkouším napáječku a ochutnám ovocnou tyčinku. Jak se ale dostanu k tomu pamlsku v balónku, zůstávalo pro mě i nadále záhadou.

22. 1. 2012

Zdravotní karta

Před týdnem si můj pán všiml, že mám na boku nějakou červenou skvrnu. Hned začal zjišťovat, co by to mohlo být, jestli jsem se někde nezamazal, neporanil nebo si to místo dokonce nerozškrabal. Já samozřejmě nevěděl nic. Bylo mi však jasné, že z toho moc nadšený není.

Hned začal zjišťovat, odkdy ordinuje náš doktor a trval na tom, že ho musíme co nejdřív navštívit. Mně se samozřejmě nikam nechtělo. Nakonec ještě v noci někde našel, že na drobná poranění nebo kožní problémy se používá Betadine roztok nebo mast. Ráno pak sám vyrazil k doktorovi, aby se s ním poradil, co a jak dál. Vrátil se domů s roztokem a odpoledne, jak jsem vystrčil hlavu z domečku, mě s ním namudlal. Teda jen to místo.

Chtěl jsem mu udělat radost, a tak jsem držel jako přikovaný a celou operaci se ani nepohnul. Ta nahnědlá vodička vám divně voněla. A srst jsem měl po jejím zaschnutí celou slepenou. Dlouho jsem ji pak znovu dával do pořádku. Operace s roztokem následovala znovu další den večer, ale už to místo na mém boku vypadalo lépe a i můj pán se tvářil mnohem spokojeněji. Pořád ale zůstávala moje srst mírně narůžovělá, místo toho, aby byla krásně bílá. Asi pozůstatek toho původního poranění nebo co to bylo.

Můj pán všechno pečlivě zapsal do mé zdravotní karty, kterou mně za tímto účelem vytvořil, a každý den mě pečlivě prohlíží od hlavy až k patě. Denně mi také kontroluje domeček, jestli v něm nejsou nějaké stopy po novém zranění. Také mi vzal tu červenou ovocnou tyčinku, protože měl podezření, že jsem se mohl poranit

o ni. I voda chutná v posledních dnech trochu jinak. Asi je v ní něco na prevenci proti onemocnění nebo infekci. Proto taky všechna tahle opatření.

Moje poranění je sice už pryč, je ale lepší, aby se neobnovilo. Jistota je jistota.

9. 2. 2012

Procházky po bytě

Nikdy se mně z boxu moc nechtělo. Bývaly doby, není tomu tak dávno, kdy jsem se raději schoval do domečku nebo do kolotoče, než bych šel třeba jen na hřiště. To se změnilo před pár týdny. Tehdy mě můj pán poprvé dovolil běhat v předsíni a to se mi tak zalíbilo, že jsem už nechtěl běhat nikde jinde.

Vždycky, když už mě to přestane bavit na hřišti, hraji si s mým pánem na posteli. Naše hra spočívá v tom, že se snažím dostat z jedné strany postele na druhou a pak dolů, do předsíně. To se mi ale nikdy nepodaří. Můj pán mě pokaždé chytí a odnese na druhý konec, odkud se pokouším znovu rychle a pokud možno nepozorovaně dostat zpátky na druhou stranu. Když už nás oba tahle hra přestane bavit, dá mě na koberec a já hned začnu pečlivě zkoumat okolí. Můj pán je mi při tom neustále v patách, protože se bojí, abych někam nezalezl, odkud bych se potom nedostal. A tímto způsobem se spolu procházíme po bytě. Já běžím vepředu, on nade mnou, jako moje ochranka. Když už to začne být nejzajímavější a já se dostanu blízko nějaké škvíry, chytne mě a je po legraci. Po chvíli mě ale znovu pustí a já dál prozkoumávám neznámý terén.

Když mě pak donese zpátky do mého boxu, skočím hned do hamáčku a snažím se nějak dostat ven. Tím mu dávám najevo, že bych šel rád ještě nějak na průzkum. Občas se mi to podaří a skutečně jdeme. Někdy mě ale jen vytáhne ven, aby mi vysvětlil, že už chce jít spát a že si dál musím hrát sám. Z tónu jeho hlasu hned poznám, že pro dnešek naše společná hra skončila a tak se nesnažím protestovat a jdu se radši podívat, co mám dobrého k večeři.

19. 2. 2012

Poprvé pod širákem

O nás křečcích se říká, že máme rádi zaběhnuté rituály. Misku s jídlem, napáječku, kolotoč či domeček vždy rádi najdeme na stejném místě. Určitě jsem vám už o tom někdy vyprávěl.

Také se o nás říká, že když nás třeba po roce přestěhují do nové klece nebo boxu, málo kdy si na tuto změnu zvykne a pořád hledáme věci tam, co bývaly dřív a teď jsou někde úplně jinde.

Jsou však mezi námi i tací, kterým občas nějaká ta změna nevadí. Ovšem jen tehdy, když se pro ni rozhodnou sami. Tak třeba já. Příští týden to bude rok, co jsem přišel k mému pánovi a za celou tu dobu jsem nikdy nespal nikde jinde, než ve svém domečku (teda kromě prvního večera, kdy jsem přespal v kolotoči). Až když jsem si včera po vyčištění boxu začal chystat novou postýlku z připravených kapesníků, rozhodl jsem se, že si neustelu v domečku, ale pod širákem. Odnosil jsem si tedy vše potřebné pro stavbu svého pelíšku do rohu za kolotoč a tam se uložil ke spánku. Nebylo to snad proto, že by mi můj domeček začal být malý. Chtěl jsem zkrátka jen vyzkoušet něco nového.

22. 2. 2012

Přetahovaná o suchar

U spaní venku mimo domeček jsem už zůstal. Nanosil jsem si do rohu za kolotoč k nastříhaným kapesníčkům i veškeré seno, které jsem našel a k takto vytvořenému pelíšku si ještě přihrabal okolní podestýlku, až jí tam byla celá hromada. Část zásob jídla a oba velké suchary jsem si dal do protějšího záchodového koutku, abych je měl pěkně na blízku. Na to se však můj pán moc příjemně netvářil. Z tónu jeho hlasu jsem poznal, co si o mně v tomto směru myslí, ale nic jsem si z toho nedělal. Z trochu moči se ještě žádný křeček neotrávil. Ale vysvětlujte to lidem. Hned, jak jsem se po jedné z večerních procházek vrátil do pelíšku, abych si dal ještě malého šlofíka, oddělal mi můj pán z rohu oba suchary a pořádně celý koutek vybral, abych ho prý měl zase čistý. Jak jsem to zavětřil, vyběhl jsem okamžitě směrem k němu, sebral suchary a zanesl si je zpátky, mezi tím, co byl pryč s mokkými pilinami. Nashromážděné zásoby jídla se mi bohužel už zachránit nepodařilo. Můj pán se vrátil a zase suchary oddělal stranou, aby mohl z rohu vynést několik bobků. Už jsem se s ním ale znovu o suchary nepřetahoval. Počkal jsem, až bude s čištěním hotov a zavře box a pak jsem si je dal zase pěkně zpátky na původní místo.

Z domečku jsem si udělal prozatímní spižírnu a čas od času kontroluji, zda jsou všechny nanošené zásoby na svém místě. Do domečku mi můj pán během týdne nechodí, takže si nemusím aspoň s tímhle dělat starosti.

25. 2. 2012

Doma svým pánem

Když jsem vám minule vyprávěl o tom, jak jsme se s mým pánem přetahovali o suchar, mohlo to vypadat, že mi v boxu pořád něco mění nebo uklízí a já pak nevím, kde co mám. Tak to ale rozhodně není. U sebe doma jsem svým pánem. A můj pán tohle pravidlo respektuje.

Když jsem si třeba udělal pelíšek za kolotočem a do záchodového koutku nanosil část zásob, nechal to tak a vybral pouze mokrou podestýlku, aby mi zásoby neplesnivěly. Za ten rok, co spolu bydlíme, mi například nikdy neměnil nic v mém domečku a zvedá ho pouze výjimečně a jen tehdy, když nejsem v boxu. Nikdy mi ho třeba nezvedl, když jsem byl v něm a toho si cením nejvíc. Víم totiž, že by mě to strašně vylekalo. Představte si, že by vám někdo zvedl střechu nad hlavou nebo strop u vašeho pokoje. Taky by se vám to určitě nelíbilo. Takže když mi jednou týdně vyčistí celý box a vše vrátí na původní místo, nechá na mně, kam si co dám a pak už na tom nic nemění. Je to přece jen moje domácnost a můj pán mě v ní nechá dělat, co chci. Toho si strašně vážím a mám ho za to moc rád. A nejen za to.

11. 3. 2012

Neznámý květ

Vždycky, když mě pán nechá běhat po jeho stole (v poslední době je to skoro každou noc), tak nejprve všechno pěkně očuchám, abych zjistil, co má kde nového, a když jsem s tím hotov, seskočím ze stolu na postel a běžím na její druhou stranu, odkud mě můj pán přeneše zpátky na stůl. Když to takhle uděláme asi padesátkrát a přestane nás to oba bavit, začnu se detailněji zajímat o jednotlivé věci na stole. Jako třeba před pár dny, kdy jsem takto narazil na jakýsi zvláštní květ rostliny, který plaval v malé skleněné misce s vodou. Zastavil jsem se u něj, a protože zajímavě voněl, hned jsem se do něj pustil. Dlouho jsem si však toho degustování neužil, protože si mě všiml pán a okamžitě na mě houkl, co to tam mám. Asi sám zapomněl, že to na ten stůl dal. Já se vám tak lekl, že jsem vyplivl všechno, co jsem do té doby stačil zpracovat a běžel se schovat za hrnek s tužkami, což je moje oblíbené místo na stole. Pán mě pak musel uklidňovat. Zřejmě ho to vyděsilo víc, než mě. Nebyl si totiž jistý, jestli ten květ není náhodou jedovatý. Nabídl mi, abych to pro jistotu zajedl sladkou ředkvičkou. To jsem si nechal líbit.

19. 3. 2012

Když má křeček svůj den

Jako se střídá nálada u vás lidí, stejně se střídá také u nás křečků. Každý den je trochu jiná a přece se v lecčem podobá.

Když má křeček svůj den, tak běhá, skáče, dovádí, panáčkuje, nic mu neunikne, chce si hrát se svým pánem na honěnou, šplhá do hamáčku a hned zase spěchá zpátky do kolotoče. A když zrovna svůj den nemá, tak běhá, skáče, dovádí, panáčkuje a dělá spoustu jiných věcí, ale jen tak napůl, tak trochu bez nálady. Zjednodušeně se dá ale říct, a to platí vždycky, že čím má křeček lepší náladu, tím dokáže rychleji točit kolotočem.

Můj pán každý večer pozná, jak jsem se zrovna ten den vyspal a to ještě dřív, než se pustím do kolotočování. Už mé nálady za ten rok a něco dokonale zná a přesně ví, kdy je se mnou jaká řeč, obrazně řečeno. A také já poznám, jakou náladu má ten den on. Už během dne, když jsem zrovna vzhůru, z jeho hlasu poznám, jestli ho něco trápí nebo je v dobrém rozmaru.

Když teď o tom tak přemýšlím, není na tom vlastně nic zvláštního, že se s mým pánem tak dobře známe. Jsme spolu totiž skoro pořád. Není noci, aby mě nevzal k sobě nebo se mnou alespoň neprohodil pár slov, bez ohledu na to, jakou máme, já a on, zrovna náladu.

30. 3. 2012

Krásný život

Pořád mi nejde do hlavy, jak je možné, že je můj pán každou noc u mě. Každou noc! Nepamatuju si, že by tu se mnou někdy nebyl. Nemyslím jenom v místnosti, ale přímo u mě doma. Že by mi třeba nepřišel vybrat koutek, nedal nějakou dobrou zeleninku nebo kousek ovoce, nevyměnil čerstvou vodu nebo nedoplnil misku s krmivem. O to je to zvláštnější, že nevstávám jako někteří křečci už večer, ale až kolem půlnoci, někdy dokonce až po půlnoci.

Jako malého mě učili, že lidé mají oproti nám křečkům obrácený režim dne, tedy když mi vstáváme, oni chodí spát nebo dokonce už dávno spí. Říkali nám, mně a mým sourozencům, abychom se připravili na to, že některé noci, třeba i několik za sebou, za námi nikdo nepřijde.

U mého pána je to ale jiné. Ten žádnou noc nevynechá. Už jsem si na jeho každodenní vítání a povídání se mnou tak zvykl, že bych si bez toho svůj život nedovedl představit. Když pak každé ráno usínám, přemýšlím, s čím zase večer přijde. Není to nádherné? Jo, mám holt krásný život.

9. 4. 2012

Letní čas

Už delší dobu řeší můj pán novou záhadu, o kterou jsem se shodou náhod postaral já. Vše začalo před pár týdny, když se měnil zimní čas na letní. Tehdy se to stalo.

Jak víte, nejsem zrovna večerní ptáče. Nevstávám v šest večer, ale až před dvanáctou, přesněji kolem půl dvanácté. A to pravidelně už od své plnoletosti. Jako malý jsem vstával dokonce ještě o něco dřív, ale o to teď až tolik nejde.

Celá záhada spočívala v tom, že jakmile můj pán posunul čas o hodinu dopředu, zcela logicky předpokládal, že budu odted' (podle nového času) vstávat až po půlnoci, někdy kolem půl jedné, protože to byla podle zimního času půl dvanáctá - můj čas vstávání. Byl velmi překvapen, když jsem hned první večer letního času vstal znovu o půl dvanácté, tedy o celou hodinu dřív, než den předchozí. Očividně ho to zaskočilo. Až doposud si myslel, že my křečci, stejně jako ostatní zvířata, letní čas vůbec neřešíme a řídíme se svým vlastním časem. Teď však došel k závěru, že stejně jako lidé, se i křečci novému času přizpůsobují, protože žijí jako domácí zvířata v prostředí člověka.

Já si ale myslím, že vysvětlení celé té "záhady" je mnohem prostší a možná i trochu souvisí s myšlenkou mého pána, tj. že se řídíme svým vlastním časem. Zkrátka, s příchodem jara vstáváme my křečci o něco dřív, což souvisí především s naší aktivitou, která je od jara do podzimu mnohem větší než v zimě, a proto ani nespíme přes den tak dlouho. A že ta změna ze zimního období na letní u mě přišla právě v den, kdy se měnil čas, je jen náhoda.

3. 5. 2012

Pelíšek v záchodě

Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl o svém prvním spaní pod širákem. Vydržel jsem to tenkrát skoro celý týden a mého pána tím dost vyvedl z míry. Celý rok byl zvyklý, že spím ve svém domečku a najednou tohle. Tentokrát jsem ho však zaskočil ještě víc.

Přestěhoval jsem si totiž z domečku svůj pelíšek a část zásob do rohu, kde jsem míval do té doby záchod. Protože mi ho ale můj pán každý den pečlivě čistil a vynášel odtud všechnu počůranou podestýlku, nepoznali byste, že je to záchod, kdybych vám to neřekl. Často jsem si tam proto v posledních měsících schovával suchary nebo nějaký ten pamlsek ze zavěšených tyčinek a na záchod pak chodil o kousek dál.

Tím, že jsem teď přestěhoval celý pelíšek se zásobami do záchodového rohu, musel jsem současně přestěhovat i záchod. A abych to neměl daleko, udělal jsem si ho hned v protějším rohu, kam také nosím bobky. Je to tak blízko, že je klidně můžu plivat rovnou z pelíšku a ony tam bezpečně doletí.

Můj pán nad tím nechápavě kroutil hlavou. Z jeho tónu jsem ale pochopil, že pokud mi to tímto způsobem vyhovuje, on do toho rozhodně nijak zasahovat nebude. Nakonec, když jsem s tím takto spokojený já, je spokojený i on.

29. 5. 2012

Znamení z hamáčku

Hamáček patří k trvalé součásti mého domova. Vlastně si svůj život bez něj už vůbec nedovedu představit. Je to jeden z nejdůležitějších kusů nábytku, pokud se to tak dá říct, které doma mám. V noci v něm lehávám i dlouhé hodiny a poslouchám různé zvuky.

V posledních měsících se z něj stalo, kromě místa odpočinku, také místo pro dávání znamení. Že nevíte, o čem mluvím? Hned vám to vysvětlím.

Když jsem hamáček ještě neměl a chtěl jít ven, sedl jsem si na domeček a čekal, dokud se neobjevil můj pán, který potom otevřel horní mříž a vzal mě k sobě. Jakmile jsem však měl na horní mříži zavěšený hamáček, musel jsem z něj nejprve seskočit na domeček, aby můj pán mohl mříž otevřít. Pořád jsem zkoušel vylézt ven i přes hamáček a trvalo několik týdnů, než se mi to podařilo. Dnes už prakticky nechodím ven jinak, než tímto způsobem: vyskočím do hamáčku, začnu panáčkovat a různě se natahovat a tím dávám znamení svému pánovi. Ten, jakmile si mě všimne, mírně nadzvedne poklop, tím se hamáček dostane trochu výš a já se packami zachytím horní části boxu a poté se skulinkou mezi mříží a boxem protáhnu až na pánovu ruku.

Když jsem venku, prozkoumávám stůl, postel, hřiště a vůbec dělám spoustu všelijakých lumpáren. Občas mě můj pán dokonce vezme i na televizi. Ale o tom až příště.

3. 6. 2012

Na televizi

Když mě to na hřišti nebaví a postel i stůl mám probádány, vezme mě můj pán na televizi. Sedíme vedle sebe na pohovce a díváme se. Dlouho ale jen tak nečinně sedět nevydržím a jdu na průzkum. Rozběhnu se na jednu stranu až k jejímu okraji, vyskočím na opěradlo a nejradši bych seskočil dolů a pokračoval dál po pokoji. To mně však můj pán nedovolí. Asi je to z pohovky na podlahu moc velká výška, jinak si to nedovedu vysvětlit. Čapne mě a vrátí zpátky vedle sebe. Ještě párkrát to samozřejmě zkusím, a když tudy cesta nevede, vezmu to opačným směrem. Pobíhám vytrvale sem a tam, z jedné strany na druhou.

Jakmile zaslechnu nějaký podivný zvuk v televizi, na okamžik se zarazím a pozorně poslouchám. Za chvíli už ale znovu běžím směrem k pánovi a hurá na něj. Šplhám po něm až nahoru na rameno a lezl bych ještě výš, ale jsem už hodně vysoko a tak znovu končím vedle něj.

Napadá mě, že toho z té televize asi moc nemá, když mě pořád musí hlídat. Poznám to tak, že změní tón hlasu, jako by mi říkal "nezlob chvíli a klidně sed". Kdepak já a klidně sedět. A tak mu po nějaké době dojde trpělivost a strčí mě k sobě pod tričko. Tuhle fintu ale už dobře znám a netrvá to déle než pár vteřin a jsem zase venku. Ani tentokrát si té televize dlouho neužil.

25. 6. 2012

Můj den po roce a čtvrt

Loni na jaře jsem vám vyprávěl o tom, jak vypadá můj běžný den. Za tu dobu se v mém každodenním životě mnoho věcí změnilo.

Tak například už v noci tolik neběhám v kolotoči. Jen asi hodinku nebo dvě s delšími přestávkami, ve kterých odpočívám v hamáčku nebo si lehnu do pelíšku a chvíli si zdřímnu. Některé dny dokonce neběhám vůbec a jen tak posedávám vedle kolotoče a klimbám. Mám rád svůj klid.

Celý den pak většinou prospím. Na tom se nezměnilo nic, což myslím nikoho nepřekvapí. Vstávám ale už kolem půl desáté a ne až před půlnocí, a spát potom chodím o to dřív, kolem druhé nebo třetí ráno. Někdy hned po půlnoci. Pak ale většinou ještě kolem třetí vstanu a do šesti jsem vzhůru.

Také si v posledních měsících nedělám tolik starostí se svým záchodovým koutkem. Jelikož mi ho můj pán denně vybírá, je tak čistý, že si z něj občas udělám spižírnu a na záchod chodím kousek vedle. Někdy však o tyto zásoby přijdu, to když můj pán přesně nepozná, kam jsem ten svůj záchod přestěhoval a pro jistotu vybere všechno i v rohu. To mně ale vůbec nevadí a příště si tam zase něco schovám.

Jinak jsem pořád dost aktivní, zejména před půlnocí. To vám dokážu pobíhat všude, kam mě můj pán posadí, a moje eskapády potom neberou konce.

V posledních týdnech jsem si navíc oblíbil novou činnost, o které jsem vám vyprávěl minule. Na to trávení času u televize jsem si vám natolik zvykl, že když mě tam některý den můj pán nevezme, jsem

z toho celý nesvůj. To víte, když si my křečci na něco zvykneme, musíme to pak už mít pořád.

23. 7. 2012

Kdo z koho

Pokaždé, když večer čekám na svého pána a on nejde, jsem z toho moc smutný. Vždycky se po probuzení rychle upravím, abych byl co nejdříve připraven na nová dobrodružství, která mě venku čekají, a pak sklesle čekám na domečku a vyhlížím ho, ale on je bůhví kde. Když mě to přestane bavit, jdu běhat do kolotoče. Po několika dlouhých minutách se najednou z ničeho nic objeví. Chvilí dělám uraženého, jako že je mi to fuk, jestli přišel nebo ne, abych mu tím dal najevo, že tady měl být, když jsem na něho čekal. Běhám kolem kolotoče trochu déle, než obvykle. Nechávám ho tentokrát zase chvíli čekat já. Ale ne moc dlouho. Popravdě, chci jít už na hřiště, k televizi a všude tam, kam mě můj pán vezme. A tak po chvilce předstírání nezájmu vyskočím na domeček a už jsem u svého pána, kde mi je dobře.

Na gauči v obýváku hrajeme hru, které jsem dal jméno "Kolikrát on, tolikrát já". Spočívá v tom, že si vždycky nejprve najdu místo na kraji pohovky, odkud se dá seskočit dolů a tam vyšplhám. Můj pán mě ale v poslední chvíli chytí a vrátí na druhou stranu pohovky a já znovu utíkám na to stejné místo a znovu chci skočit dolů a znovu se ocitnu na původním místě a tak pořád dokola. Říkám si přitom, že to vydržím nejmíň tolikrát, kolikrát mě on vrátí zpátky. Kdyby nás někdo viděl, těžko by dokázal odhadnout, kdo z nás tuhle hru vyhraje.

Po čtvrt hodině jsem už tak uhoněný, že toho mám opravdu dost. A myslím, že už to nebaví ani mého pána. Vezme mě zpátky domů

a já si jdu okamžitě lehnout a nejmíň hodinku spím.
A ve snu se mi zdá o naší hře Kdo z koho. Tak zase zítra.

7. 10. 2012

V rukávu

Ani nevím, jak jsem se pod to tričko dostal tentokrát. Utíkám vám jako vždycky po pohovce a najednou, z ničeho nic, se octnu v rukávu a nevím, jak odtud. Tak to zkusím na všechny strany, ale vypadá to, že můj pán zalehl všechny východy. Víím však, že jsem u něho a že se nemusím ničeho bát. Venku slyším zvuky, které mi říkají, že můj pán už zase sleduje golf. A najednou si říkám, vždyť já vlastně odtud nemusím pospíchat. A tak si najdu nejútulnější místočko, přesně uprostřed rukávu a tam se natáhnou, jako v hamáčku, zavřu oči a poslouchám dění okolo. Je tady pěkně teploučko a útulně, že se mi vůbec nechce vylézat ven.

Po asi deseti minutách cítím, že se můj pán jaksi pohnul a že dovnitř z venku proniká slabé světlo. Možná, že ten golf už skončil anebo má můj pán strach, jestli mám uvnitř dost kyslíku. Protáhnou se a jdu za světlem. Když vystrčím hlavu z rukávu, slyším v hlasu mého pána úlevu a radost, že jsem celý a v pořádku. Na chvíli se zastavím a poslouchám, co mi říká, ale jak vidím, že je šance dostat se z pohovky, na nic nečekám a utíkám to zkusit, i když tuším, jak to asi dopadne.

31. 10. 2012

Operace

Myslel jsem si, že k tomu nikdy nedojde. Když už se mi ale začala pravá zadní tlapka na hřišti zadržávat o koberec a každou chvíli jsem musel zastavit a tlapku z koberce uvolnit, usoudil můj pán, že to takhle dál nejde a zasáhl.

Protože mě pravidelně prohlíží, tak dobře věděl, že mám na té tlapce dva dlouhé, přerostlé drápky. Pořád to stříhání odkládal, protože se asi bál, aby mě při tom zákroku neporanit, a tak to vždycky řešil nějakým kamenem v boxu, o který jsem si drápky s větší či menší úspěšností brousil. Teď už se však nedalo nic dělat.

Můj pán si na tu operaci koupil speciální nůžky a přizval si na pomoc paničku. Ta mě držela a on se chopil těch nůžek. První drápek se mu podařilo celkem rychle zastříhnout, u toho druhého se ale ne a ne se trefit. Je ovšem pravda, že jsem mu to příliš neusnadňoval. Pořád jsem se mlel a panička měla co dělat, aby mě udržela jakžtakž v klidu.

Když už to na můj vkus trvalo příliš dlouho, rozhodl jsem se, že jim dám vědět, že toho mám opravdu dost a zakousl jsem se paničce do palce. Muselo jí to pěkně bolet a navíc to vůbec nečekala. Měl jsem myslím velké štěstí, že mě v té bolesti a leknutí neupustila. No, já jsem se vlastně jenom bránil. Sám jsem měl strach, co se mnou bude. Ona se však za to kousnutí na mě nezlobila.

Ten druhý drápek se nakonec podařilo trochu zkrátit, takže mi už tlapka potom na koberci nezadržávala. Stejně doufám, že další podobnou operaci nebudu muset dlouho podstupovat.

6. 12. 2012

Spáči

Mé výlety na pohovce u televize končí v posledních měsících pokaždé stejně. Vždycky po chvíli skotačení a zkoumání, co je kde nového, vlezu do koutku mezi opěradlo pohovky a záda mého pána, tam se schoulím do klubíčka a usnu. Občas se trochu zavrtím nebo podrbu a znovu se ponořím do spánku. Můj pán přitom sleduje televizi a snaží se moc nehýbat, aby mě neprobudil.

Podobně tomu bylo i před pár týdny. Seděli jsme spolu na pohovce a já jako obvykle klímbal. Když jsem se po chvíli probudil, všiml jsem si, že můj pán podřimuje taky. Napřed mě to trochu překvapilo a podivil jsem se, že se nebojí, že bych mohl seskočit z pohovky. Pak mě ale napadlo, že moc dobře ví, že jsem rozespalý a nemám na něco takového náladu. Navíc jsem zjistil, že ve skutečnosti nespí, ale, stejně jako já, má jen zavřené oči a klímbá. A že tím, jak jsem schoulený u něho, cítí každé moje zavrtění, a při jakémkoli, byť jen nepatrném pohybu, pootevře oči a sleduje, co dělám. No, co bych dělal? Jen se trochu podrbu, otočím a znovu klidně usnu.

11. 12. 2012

Drápek

Když jsem po čase začal na hřišti znovu zachytávat svými drápkami o koberec, rozhodl se můj pán koberec vyměnit za měkkou gumovou podložku, abych mohl po hřišti běhat do doby, než mi přerostlé drápkami zkrátí a nemusel jsem kvůli tomu každou chvíli zastavovat a pracně tlapky z koberce vyprošťovat. Jak se nakonec ukázalo, tato výměna koberce mi možná zachránila život.

Stalo se to během týdne, kdy nebyl můj pán doma a kdy se o mě starala panička. Seskakoval jsem jako vždycky z přepravky, ale nevšiml jsem si, že se mi nahoře zachytil drápek do otvoru víka a tím skokem jsem si ho vytrhl. V tom leknutí jsem začal utíkat po hřišti a zanechával za sebou krvavé stopy, které na bílé gumové podložce jasně zářily.

Moje panička, která mě na hřišti hlídala, si toho okamžitě všimla a pohotově zasáhla. Vzala Betadine roztok a poraněnou tlapku mi hned ošetřila. Za chvíli bylo po krvácení a rána se mi po pár dnech krásně zahojila.

Tak si říkám, jak by to asi bývalo dopadlo, kdyby k té výměně koberce nedošlo.

22. 12. 2012

Stáří

Nohy mě v posledních dnech jaksi přestávají poslouchat. Sotva se na nich udržím. Mám co dělat, abych se vyšplhal na svůj domeček nebo vlezl do hamáčku.

Už skoro nedokážu vylézt na přepravku, kterou mám na hřišti, a když se z ní pak mám dostat ven, podaří se mi to až na několikátý pokus a hrozně se při tom vysílím. Můj skok z přepravky končí skoro pokaždé pádem. Dostat se z hřiště po schůdkách ven už ale sám nedokážu a tak čekám, až mě můj pán nebo panička pomohou nebo vytáhnou sami.

Taky jsem za poslední týdny dost zhubl. Teď mám sto třicet šest gramů. Tolik jsem naposledy vážil v dubnu. Mé pobíhání přešlo v pomalé kolíbání ze strany na stranu.

Spím pořád víc a víc a vzhůru už bývám jen několik hodin denně, většinou tak od dvou do tří nad ránem a pak ještě kolem šesté hodiny ranní. Ze svého domečku vycházím čím dál méně, jen abych se vyčural, napil a vzal si něco z misky.

Můj pán a panička si všech těch změn u mě samozřejmě všimli a snaží se mi dopřát co nejvíc klidu a soukromí, které v posledních dnech a týdnech vyhledávám ze všeho nejvíc.

Holt stáří je tady a nedá se s tím nic dělat.

26. 12. 2012

700. den

Včera se můj pán podíval do kalendáře a zjistil, že uplynulo přesně sedm set dnů od mého narození. A navíc, jak mi řekl, slavíme zítra, jako každý měsíc, mé dvacáté třetí narozeniny. Ale já moc důvodů k oslavě neměl. Sotva jsem se totiž doplazil na záchod a při cestě zpátky do svého pelíšku jsem musel na chvíli zastavit, abych si odpočinul. Klimbal jsem za domečkem a poslouchal, jak na mě můj pán tichounce mluví a snaží se mě uklidnit. Oba dva ale víme, jak se věci mají.

Když jsem v posledních dnech prováděl kontrolu svých zásob kolem domečku a za kolotočem, neobešlo se to bez mnoha pádů, když mně mé tlapky vypověděly službu a já neudržel rovnováhu a překulil se na bok nebo se dokonce převalil na záda.

Ani na hřiště jsem dnes nešel. Byl jsem rád, že jsem se dostal do domečku. A při usínání jsem ještě slyšel mého pána, jak čistí záchodový koutek a vyměňuje vodu.

3. 1. 2013

Pomoc v pravý čas

Dnes jsem pocítil opravdovou bezmoc, kterou jsem doposud nikdy nezažil.

Stalo se to v domečku, když jsem se vracel ze záchodu. Z ničeho nic mě přestaly poslouchat mé tlapky a já se převalil na záda a nemohl se dostat zpět. Marně jsem se snažil nějak převrátit, ale nešlo to. A protože je to v domečku úzké, ležel jsem tam na zádech, mával nohama, smýkal se ze strany na stranu, ale nic nepomáhalo.

Naštěstí si toho všimla moje panička a okamžitě zasáhla. Strčila mi do domečku klacík, abych se ho mohl chytit, a potom s ním začala pomalu otáčet, aby mi pomohla převrátit se na všechny čtyři.

Ležel jsem pak na břiše úplně vysílený, s hlavou napůl vystrčenou z domečku a sotva popadal dech. Věděl jsem, že mě moje panička zachránila. Sám bych to nedokázal. Ještě stále jsem ztěžka oddychoval.

Když jsem po pár minutách nabral trochu síly, zacouval jsem pomalu zpátky do domečku, do svého pelíšku, kde jsem se stočil do klubíčka a po pár vteřinách usnul.

10. 1. 2013

Poslední přání

Slyším, jak mi můj pán nebo panička vyměňují vodu v napáječce, čistí koutek a doplňují misku s krmivem. Nedokážu ale vstát a jít z domečku ven. Jsem hrozně slabý a chce se mi strašně spát. Cítím, že brzy usnu a už se nikdy neprobudím. Ale spánek máme my křečci od malička rádi, tak se toho nebojím. Jediné, co si ještě přeju je, abych v tom spánku znovu viděl svého pána a paničku. S nimi jsem prožil krásný a spokojený život se spoustou dobrodružství, radosti a zábavy. Mám je oba moc rád.

BONUSY

VÁHA

1. rok života

25. 1. 2012 (52 týdnů): 140 g	24. 8. 2011 (30 týdnů): 126 g
18. 1. 2012 (51 týdnů): 140 g	17. 8. 2011 (29 týdnů): 124 g
11. 1. 2012 (50 týdnů): 138 g	10. 8. 2011 (28 týdnů): 124 g
4. 1. 2012 (49 týdnů): 138 g	3. 8. 2011 (27 týdnů): 124 g
28. 12. 2011 (48 týdnů): 138 g	27. 7. 2011 (26 týdnů): 124 g
21. 12. 2011 (47 týdnů): 136 g	20. 7. 2011 (25 týdnů): 124 g
14. 12. 2011 (46 týdnů): 136 g	13. 7. 2011 (24 týdnů): 126 g
7. 12. 2011 (45 týdnů): 136 g	6. 7. 2011 (23 týdnů): 126 g
30. 11. 2011 (44 týdnů): 136 g	29. 6. 2011 (22 týdnů): 126 g
23. 11. 2011 (43 týdnů): 134 g	22. 6. 2011 (21 týdnů): 126 g
16. 11. 2011 (42 týdnů): 134 g	15. 6. 2011 (20 týdnů): 124 g
9. 11. 2011 (41 týdnů): 132 g	8. 6. 2011 (19 týdnů): 124 g
2. 11. 2011 (40 týdnů): 132 g	1. 6. 2011 (18 týdnů): 122 g
26. 10. 2011 (39 týdnů): 132 g	25. 5. 2011 (17 týdnů): 122 g
12. 10. 2011 (37 týdnů): 130 g	18. 5. 2011 (16 týdnů): 118 g
5. 10. 2011 (36 týdnů): 128 g	11. 5. 2011 (15 týdnů): 120 g
28. 9. 2011 (35 týdnů): 128 g	4. 5. 2011 (14 týdnů): 116 g
21. 9. 2011 (34 týdnů): 130 g	27. 4. 2011 (13 týdnů): 112 g
14. 9. 2011 (33 týdnů): 126 g	20. 4. 2011 (12 týdnů): 108 g
7. 9. 2011 (32 týdnů): 124 g	13. 4. 2011 (11 týdnů): 104 g
31. 8. 2011 (31 týdnů): 124 g	4. 4. 2011 (9 týdnů, 5 dnů): 98 g

2. rok života

30. 12. 2012 (100 týdnů): 124g
19. 12. 2012 (99 týdnů): 136g
12. 12. 2012 (98 týdnů): 138g
5. 12. 2012 (97 týdnů): 140g
28. 11. 2012 (96 týdnů): 144g
21. 11. 2012 (95 týdnů): 144g
14. 11. 2012 (94 týdnů): 144g
7. 11. 2012 (93 týdnů): 144g
31. 10. 2012 (92 týdnů): 144g
24. 10. 2012 (91 týdnů): 144g
17. 10. 2012 (90 týdnů): 144g
10. 10. 2012 (89 týdnů): 144g
3. 10. 2012 (88 týdnů): 144g
25. 9. 2012 (87 týdnů): 144g
18. 9. 2012 (86 týdnů): 144g
11. 9. 2012 (85 týdnů): 144g
4. 9. 2012 (84 týdnů): 144g
28. 8. 2012 (83 týdnů): 144g
21. 8. 2012 (82 týdnů): 144g
14. 8. 2012 (81 týdnů): 144g
7. 8. 2012 (80 týdnů): 144g

31. 7. 2012 (79 týdnů): 144g
24. 7. 2012 (78 týdnů): 142g
17. 7. 2012 (77 týdnů): 144g
10. 7. 2012 (76 týdnů): 142g
3. 7. 2012 (75 týdnů): 140g
26. 6. 2012 (74 týdnů): 140g
19. 6. 2012 (73 týdnů): 142g
11. 6. 2012 (72 týdnů): 140g
5. 6. 2012 (71 týdnů): 140g
29. 5. 2012 (70 týdnů): 144g
22. 5. 2012 (69 týdnů): 142g
15. 5. 2012 (68 týdnů): 140g
8. 5. 2012 (67 týdnů): 140g
2. 5. 2012 (66 týdnů): 140g
25. 4. 2012 (65 týdnů): 140g
17. 4. 2012 (64 týdnů): 140g
10. 4. 2012 (63 týdnů): 136g
4. 4. 2012 (62 týdnů): 136g
28. 3. 2012 (61 týdnů): 136g
21. 3. 2012 (60 týdnů): 136g
14. 3. 2012 (59 týdnů): 136g
7. 3. 2012 (58 týdnů): 136g
29. 2. 2012 (57 týdnů): 136g
22. 2. 2012 (56 týdnů): 136g
15. 2. 2012 (55 týdnů): 138g
8. 2. 2012 (54 týdnů): 138g
1. 2. 2012 (53 týdnů): 138g

JÍDELNÍČEK

Základní krmivo

- **DARWIN Happy Mix pro drobné hlodavce** (Tuhle směs mám radši, než tu druhou, i když i tam se najde spousta dobrot.)
- **X-traVital křeček** (Kuřečí kousky, které takhle směs obsahuje, jsou prostě skvělé.)
- **Care+ křeček** (Novinka v mém jídelníčku.)

Seno

- **Seno Rasco Compact** (Seno nikdy nechybí v mém domečku, který dokáže krásně provonět.)
- **Seno Rasco s příměsí měsíčku**

Pamlsky

- **Mlsoun Banannos** (Tehle pamlsek mám se všech nejraději, hned po oříšku.)
- **Kolečka s vojtěškou pro hlodavce** (Nijak zvlášť tahle kolečka neprožívám, ale jedno mám vždycky schované v domečku, pro případ nouze.)
- **Slunečnicová semínka** (jen občas a jen pár, protože jsou moc tučná)
- **Vlašský ořech** (Nikdy neodmítnu tuhle laskominu.)
- **Piškotek** (ten strašně miluju)

Psí suchary

- **Dingo suchary** (Na obrušování mých zoubků.)

Vitamíny

- **Vita Bon** (Tyhle kondiční tablety miluju. Jak se objeví v misce, jsou hned pryč.)
- **Vitamin Cal** (Tímhle práškem mívám pocukrované krmení.)
- **Minerální sůl** (Velmi podivné kolečko, kterého jsem se zatím nedotkl.)

Ovoce

- Jablko (Po jablíčku vždycky vyprodukuju zaručeně nejmíň bobků.)
- Jahoda (Nemívám ji často, ale o to víc si pak tu chvíli užívám.)

Zelenina

- Salátová okurka (Okurka je skvělým osvěžením.)
- Cherry rajčátko (je úžasně dobré)
- Mrkev (Sladká mrkev nemá konkurenci.)
- Ředkvička (Při křoupání ředkvičky zároveň mlaskám blahem.)
- Salát (Objeví se v mém jídelníčku jen zřídka, ovšem zelenina je to vynikající.)

Zelené krmivo

- List pampelišky (Po tohle listu se mi dělají boule za ušima.)
- Sedmikráska (Neznám nic krásnějšího a chutnějšího.)
- Jetel (Hned se po něm zapřáší.)

Krmivo s obsahem bílkovin

- Ovocný jogurt (Jogurt jako jediný dostávám ráno a pak ho mlsám celý den, vždycky když se probudím.)

Nápoje

- Voda z kohoutku (Je moc dobrá, bez chlóru a dusičnanů.)
- **Bioenzym K** (pro zvýšení imunity a zlepšení zdravotního stavu)

Ostatní

- Větvičky k ohlodávání (Nejraději ohlodávám ty, které nejmíň voní.)

Jaroslav Mašek

Bob Smile 2

čili život křečka v dospělosti

Vydáno elektronicky, v lednu 2013.

Obálku navrhl Jaroslav Mašek.

Počet stran 60.

Vydání první.

bobsmile.posterous.com

